

Arrest

nr. 153 747 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 maart 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 23 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Het eerste middel, gericht ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, lijkt ongegrond.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, blijkt uit een lezing van het verzoekschrift dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, nu zij hier inhoudelijke kritiek op uit. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing zowel een duidelijke feitelijke als juridische motivering omvat, die verzoekende partij toelaat haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De eerste bestreden beslissing voldoet aan de formele motiveringsplicht. Een schending van “de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)” wordt niet aangetoond. De verdere inhoudelijke kritiek dient te worden beoordeeld in het licht van de materiële motiveringsplicht.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verzoekende partij stelt terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De verzoekende partij herhaalt dat zij reeds enige tijd in België verblijft en alhier een nieuw leven heeft opgebouwd. De Raad kan in deze evenwel enkel vaststellen dat de stelling van de verwerende partij dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verder kan er niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij voor altijd België moet verlaten, nu de bestreden beslissing er slechts toe strekt vast te stellen dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond dat zij haar verblijfsaanvraag in België kan indienen en dat zij haar aanvraag aldus in haar herkomstland moet indienen. Voorts wordt erop gewezen dat omtrent artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Met betrekking tot de familiale relaties wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen zowel voor de verzoekende partij als voor haar kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat ze nog andere familieleden in België heeft wonen. Deze concrete motivering van de bestreden beslissing wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij ook na uiteen te zetten met wie zij een gezinsleven, anders dan met haar twee kinderen, onderhoudt. Waar de verzoekende partij tevens nog stelt dat zij haar centrum van belangen in België heeft en ten dien einde naar artikel 8 van het EVRM verwijst, moet worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verder herhaalt de verzoekende partij andermaal dat zij in Albanië haar huisvesting heeft achtergelaten, geen sociale banden meer heeft met het land en niet de minste garantie heeft dat zij in haar land van herkomst ergens terecht zal kunnen. Wat dit betreft werd in de bestreden beslissing gesteld dat uit haar asielrelaas blijkt dat haar vader en broer nog in Albanië verblijven en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat ze geen familie in Albanië meer heeft, zodat deze ook niet kunnen worden weerhouden. Verder wordt aangegeven dat het onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar herkomstland waar zij voor korte tijd kan verblijven voor de tijd die de procedure in beslag neemt. Ook wordt gewezen op het IOM en uiteengezet dat de verzoekende partij hierop beroep kan doen. De verzoekende partij gaat op geen enkele wijze concreet in op deze motieven, doch beperkt zich er louter toe de argumenten van haar verblijfsaanvraag andermaal te herhalen. Op deze manier toont zij evenwel geenszins het kennelijk onredelijk karakter van de stellingname van verweerder dienaangaande aan.

In zoverre de verzoekende partij nog meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om zijn standpunt bekend te maken, merkt de Raad nog op dat zij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143).

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord.

Haar overtuiging dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald en haar theoretische beschouwingen inzake de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en wetbepalingen tonen daarvan geen schending aan. Ook door een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" weer te geven, toont de verzoekende partij niet in concreto aan dat dit begrip door de verwerende partij verkeerdelijk werd gehanteerd.

1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel aan ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij ertoe om, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel om het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten te geven wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden is. In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij sinds 10 december 2012 in België verblijft, en bijgevolg de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen inmiddels ruimschoots overschreden is.

Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet correct toegepast heeft en gehandeld heeft conform zijn wettelijke verplichtingen. De Raad merkt op dat de verblijfswetgeving erop gericht is de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen

belang. Het algemeen belang dient in beginsel te primeren op de private belangen van vreemdelingen. De verzoekende partij laat verstaan dat de verblijfswetgeving, die zij reeds jaren met de voeten treedt, ter zijde dient geschoven te worden daar zij actief deel van de samenleving uitgemaakt heeft en het centrum van haar belangen zich in België bevinden. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat haar private belangen zwaarder dienen door te wegen dan het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang en dat de bestreden beslissing disproportioneel is, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Noch een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Gelet op hetgeen voorafgaat en de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die de verwerende partij ertoe verplichten om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan de vreemdeling die zich in het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, maakt de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk door louter te verwijzen naar verblijf in Rijk en het feit dat het centrum van haar belangen zich in België bevinden.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 6 juli 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat er wel buitengewone omstandigheden zijn: zij leeft samen met haar gezin van 2 jonge kindjes reeds enige tijd in België, zij zijn gewend aan de Belgische cultuur en hebben geen nauwe banden meer met Albanië. Het is bijgevolg moeilijk om terug te keren en daar een aanvraag in te dienen.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat er *in casu* wel buitengewone omstandigheden aanwezig zijn en verwijst naar het gegeven dat zij reeds enige tijd met haar twee jonge kinderen in België leeft, haar kinderen zijn gewend aan België, ze geen nauwe banden met Albanië meer hebben en ze bijgevolg moeilijk kunnen terugkeren om een aanvraag in te dienen, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 23 juni 2015 hieromtrent uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in. Ze beperkt zich in wezen tot het herhalen van haar betoog opgenomen in het verzoekschrift, waarop de beschikking van 23 juni 2015 uitdrukkelijk geantwoord heeft.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 23 juni 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 23 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS